

Bjørn Ihler fer í sendingini Hvonn Live leygarkvøldið at greiða frá, hvussu hann bjargaði sær sjálvum og tveimum smádreingjum undan hópdrápsmanninum Anders Behring Breivik á Utøya

Yvirlivandi frá Utøya vitjar

BJØRN IHLER BJARGAÐI SÆR **SJÁLVUM** OG **TVEIMUM SMÁ-DREINGJUM** UNÐAN **HÓPDRÁPSMANNINUM** **ANDERS BEHRING BREIVIK**, SUM **FLEIRI** FERÐIR **SKEYT** EFTIR **TEIMUM** Á **UTØYA**

UTØYA

Eyðun Klakstein
eydun@sosialurin.fo

Bjørn Ihler var ein av teimum, sum á 22. juli í 2011 var staddur á Utøya, har summarlega fyri ungfolk var. Tað var triðju ferð, at hann var á legu har. Hetta gjørdist ein søguliga blóðugu dagur, tí hetta var dagurin, tá ið Anders Behring Breivik fór á oynni, skeyt frá hond og drap heilti 69 fólk – mest tannáringar.

Bjørn Ihler var ein av teimum, sum var í nánd av Breivik. Hann sá, tá ið Breivik skeyt ein ungan mann í bring-

una triggjar ferðir, og hann var viði einum bólki, sum megnaði at flýggja undan Breivik, sum skeyt eftir teimum.

Bjørn Ihler tók eisini tveir smádreingir til sín, tá ið hann flýggjaði, og hann bjargaði bæði sær sjálvum og smádreingjunum undan Breivik. Teir komu í nánd av Breivik seinni á degnum, men tá lupu teir á bláman og svumu undan honum, og tað lukkaðist, hóast Breivik skeyt eftir teimum.

Til Føroya

Um vikuskiftið vitjar Bjørn Ihler í Føroyum. Hann er komin hendan vegin at

verða við í sendingini Hvonn Live, sum Rás2 sendir beinleiðis av Hvonn í Havn leygarkvøldið.

Bjørn Ihler gongur nú á skúla í Liverpool í Onglandi, men hevur hesa tíðina eftir yvirgangsálopið á Utøya verið ein av teimum, sum hevur staðið alment fram og sagt sína søgu.

Leygarkvøldið sigur hann dramatisku søguna um hendina á Utøya í Hvonn Live, sum kann hoyrast á Rás2 frá kl. 20.00. Eisini ber til at fylgja sendingini á Hvonn.

– Eg fari at syrgja fyri, at allar avgerðir, sum stýrið tekur, eru væl lýstar og tola dagsins ljós. Á tann hátt kann álitid á ALS-skipanina endurreisast

Eyðinnur Jacobsen,
nýggjur stýrisformaður í ALS

KLUMMAN

*Eyðun
Klakstein*

Glað við teimum glaðu

Kanska er alt bara stakkalastás. Pátikin og sjálvsøkin gleði. Einki vert – og lítið sigandi.

Men kanska er tað ikki tað. Kanska er tað ein verulig kensla, ein rættur heiður, latin við bestu meining og móttikin við sannari og sunnari gleði.

Í vikuni vórðu Virðislønir Landsins latnar føroyskum mentafólki – heili seks virðislønir og sømdargávur vóru tær í tali. Glaði gevarin var landsstýrismaðurin í mentamállum, sum hevur gjørt sær til vana sjálvur at ringja til listafólkini og boða teimum frá, at tey skulu heiðrast. Ivaleyst ein hugalig uppgáva, tá ið mappurnar um skúladepil, skerdan mentanarstuðul og sparingar rúgva seg upp á skriviborðinum.

Og fram um alt kundi landsstýrismaðurin staðfesta, at øll, sum hann ringir til, verða sera glað fyri boðini. Sjálvt maðurin, sum fyri kortum lovaði at skræða ein vissan líkamslut undan landsstýrismanninum, var hjartaliga fegin, tá ið hann fekk boðini um heiðurslønina.

Sama er, tá ið føroyskur tónleikur verður heiðraður á Planet Awards. Tað eru dømi um tey, sum hava blást seg upp frammanundan og sagt, at fyri tað um tey eru tilnevnd, so er tað líkamikið, um tey vinna ella ikki, og tá ið tey so verða kosin vinnarar, eru tey so hjartans, hjartans fegin, at gleðin sprikir úr glaða andlitinum, sum ikki longur kann varðveita virðislønarfjesið – eitt slag av pokerfjesi.

Og tað er gott. Øll vilja vit geva gávur til glað fólk. Og er tað ein natúrlig reaktión, at fólk verða glað og ikki kunnu lata sum um tey eru líkaglað, so er á góðari leið.

Onkur av teimum, sum plaga at lata heiðurslønir, siga, at vit skulu heiðra teimum, sum hava uppiborið heiður. Vit skulu geva teimum eitt herðaklapp og siga, at tey hava gjørt nakað gott.

Og tað er nakað um tað.

Tað kann væl verða, at alt bert er fáfongd. Eitt egoflipp hjá bæði gevara og móttakara. Fullkomiliga óneyðugt og ópassandi. Men kanska er tað ikki tað. Kanska skulu vit nevnliga takka fyri tað góða, heiðra tað virðismikla og gleðast um tað skapandi.

Lat okkum bara gera tað – verða glað og siga, at góður heiður er góður at fáa og lata. Og lat okkum bara onkuntíð draga okkurt jaligt og hugaligt fram, tá ið vit annars eru so skjót at finnast at, øsa okkum upp og draga niður.

Ja, lat okkum tað. Gleðast við teimum glaðu, sum verður glað av at heiðra og verða heiðrað.

So segði hann...